

zött van kifeszítve, a Kolozsi és Molnár néni-féle életek között. A fájdalom, a szenvedés, a kiszolgáltatottság életünk egyik tapasztalata – ez az árnyékos oldal, a másik azonban pont az ellenkezője: a vidámság, a gyönyörködés, az önuralom olyan tapasztalatokkal ajándékoz meg, amiktől tökéletesnek érezhetjük magunkat.

Fogadjuk el ezt a kettősséget, fogadjuk el azt, hogy fájhat a szív olyankor is, amikor kacagunk. De ebbe soha ne nyugodjunk véglegesen belé, hanem tegyünk róla, hogy megtaláljuk a legjobb orvosságot, a vidám szívet.

A hit megadja a vidám szívet, Molnár néni bizonyítja ezt. (És mi is.)

Vidám szívvel élünk, másokat meglássunk, mert az élet kereke körbe jár.

Ma, amikor önmagunkat ünnepeľjük, ne legyen fájó szívű köztünk, találjuk meg az orvosságot, és adjuk tovább, osszuk szét, a vidámság jó orvosság, és mindenkinek jut belőle. Hol van a vidámság forrása? Hát bennünk. Csak nézzünk magunkra, éljük át élettapasztalatainkat, osszuk meg másokkal, ragaszkodjunk a hithez, ragaszkodjunk önmagunkhoz és Istenhez, és így lesz vidám a mi életünk. Ámen.

PITÓ ATTILA

ISTEN LELKE MUNKÁLKODJÉK BENNÜNK!*

1Móz 41,38

Ahogy a mindennapok egymás után zajlanak, számos kérdést teszünk fel magunknak a világgal, önmagunkkal és – esetleg – a kettő viszonyával kapcsolatban. Vannak ezek között olyanok, amelyekre egyszerűen, gondolkodás nélkül rávágjuk a választ, de a bonyolultabb, összetettebb kérdések már komolyan próbára teszik nemcsak értelmünket, hanem sokszor a lelkiismeretünket és emberségünket is. Néha restellem magam, amikor visszatekintek egy-egy múltban lejátszódott eseményre, vagy arra, hogy milyen válaszokat adtam a saját magamnak feltett kérdésekre, vagy éppen azokra, amelyek a külvilágból érkeztek. Sokszor gondolok arra, milyen jó lenne visszapergetni az időt azért, hogy helyrehozhasam a múltbeli válaszadás következményeit, attól függetlenül, hogy azok valós helyzetek voltak, vagy csak lelkileg éltem át azokat.

Elgondolkozhatunk azon is, hogy mekkora szerepet játszik a tények és állásfoglalásaink rendjén az ember fáradtsága, kedélyállapota, hangulata, és hányszor mellőzzük, figyelmen kívül hagyjuk, vagy csak egyszerűen átsiklunk

* Elhangzott a székelykeresztúri egyházkör közgyűlésén 2003. június 28-án Kissolymosban. A textus kibontásának ötlete Bálint Benczédi Ferencről származik.

bizonyos kérdések felett azért, mert azok kényelmetlenek, vagy félünk attól, hogy valamilyen gyarlóságunkra, takargatnivaló hibánkra világhíthatnak rá.

Ha pedig nem a napok sorozata szerint, hanem átfogóbban, teljes egészében tekintjük át az emberi életet, elmondhatjuk, hogy általában nem könnyű a válaszkeresés. Legtöbbször érzelmeink uralkodnak az értelmünk fölött. A szükségleteink előteremtése, a gyermeknevelés, a tanulás, a betegséggel való küzdelem, az embertársainkkal való nézeteltéréseink egyre több kérdőjelet állítanak előnkbe. És torlódnak, jönnek az újabb KÉRDÉSEK és KÉRDÉSEK ... Király Lászlót parafrázálva: nő bennünk a kérdések halmaza (eredetileg utak halmaza).

A bibliai történetben Józsefnek is kérdéseket tettek fel. Korának társadalmában, az akkori helyzetben kérdésekre adott válaszai mentették ki őt a börtönből, ugyanennek köszönhetően sikerült egy, a fogságban is megbecsült helyet biztosítania magának. Rátermettségével, bölcsességével elnyerte a mellette levők bizalmát a börtönben és a fáraó házában is.

A fáraó palotájában egy akkoriban elég gyakori, de mégis rendkívüli helyzet alakult ki, amikor az ország jövője érdekében igen nagy súlya volt a feltett kérdésnek: „találhatnánk-e ehhez hasonló férfit, akiben az Isten lelke van?” A fáraó kérdése alapján megállapíthatjuk, hogy a helytálláshoz, a célok megvalósításához olyan emberekre van szükség, akikben Isten lelke van, és a bennük levő isteni lélek ihleti őket a jóra. A tervek akkor válnak valóvá, akkor mennek jól a dolgok, ha azokat nemcsak értelmes, de erkölcsileg és lelkileg is gazdag emberek viszik véghez. Egyenes gerincű emberekre, vezetőkre van szükség, akikre a nép megbecsüléssel és tisztelettel néz fel. Az ilyen emberekről sugárzik, hogy Isten lelkét hordozzák és az munkálkodik bennük.

Abból kiindulva, hogy Kissolyosban a mai napon lelkészekként, egyházközségek gondnokaiként és vezetőiként egyházköri közgyűlésre gyűltünk egybe, én is kérdéseket fogok feltenni Nektek, és felszólítlak, hogy önmagunkban, együtt keressük azokra a válaszokat. Milyen tulajdonságok alapján ismerjük fel azokat, akikben Isten lelke lakozik? Hogyan vette észre a fáraó Józsefben ezeket a tulajdonságokat? Minek alapján választottak Titeket egy-egy közösség vezetőivé? Ma találunk-e olyan embereket, akikben az isteni lélek alkot és ösztönöz a cselekvésre?

József olyan tulajdonságokkal rendelkezett, amelyeknek birtokában mi is, – az isteni lélek szentségének önmagunkban való felismerésével – felfedezhetjük képességeinket, rábredhetünk arra, hogy főleg az önmagunkkal szembeni viszonyunkat kell először tisztáznunk. Előbb a saját kérdéseinket, kételyeinket kell megválaszoljuk, és csak ezután lehetünk méltók az előljárásra.

József érezte a rá nehezedő *erkölcsi felelősséget*, mindig magán érezte Isten tekintetét. Nem a rajtakapástól, a leleplezéstől való félelem miatt, hanem a helytállás belső törvényeitől vezérelve állt helyt becsülettel a csábítás idején Potifár házában.

Aztán odafigyeléssel, szeretettel *törődött a másik emberrel*. A sütőmesetnek és a pohárnoknak a bánatát észrevette, és igyekezett segítségükre lenni. „Ha vigasztalást akarsz, vigasztalj másokat, ha gyógyulni akarsz, gyógyíts másokat” elv volt követhető az életében, mint ahogy később a Jézusban is.

József *hitét* semmilyen megpróbáltatás sem törte össze, nem rombolta az Istenbe vetett bizalmát. Mondhatnám azt is, hogy a kilátástalan helyzetekben, rabszolgasorsban, halálfélelemben, meghurcoltatásban is bízott József Istenben; nem említi a Biblia, hogy valaha is megtagadta volna Istent, vagy megkérdőjelezte volna létét. Vajon mi hogy állunk ezzel, elmondhatjuk-e magunkról ugyanezt?

Bölcsessége sem volt említésre méltatlan: nem fecsegett, csak akkor beszélt, amikor kérdezték.

Fontos jellemvonása volt még a *szerénysége*, vagy inkább az *alázata* – a fáraó álmainak megfejtése után ezt mondja: „szemeljen ki a fáraó egy értelmes és bölcs embert az ország élére”. Nem magának kívánta ezt a tisztséget, nem hivalkodott, nem önmagát tartotta a legbölcsőbbnek és legtehetségesebbnek.

A legfontosabbnak mégis azt tartom, hogy József felfogta és felelősséggel kezelte tisztségének súlyát, ezt bizonyítják a fejlemények a további leírások alapján. Ésszerűen alkalmazta tudását, a legnagyobb odaadással és pontossággal, eredményesen vitte véghez terveit. Adott volt egy helyzet, fel kellett készíteni Egyiptomot az éhínség fogadására. Ezt úgy kellett megvalósítani, hogy a már meglévő lehetőségekkel, eszközökkel és tapasztalatokkal kellett tekinteni az egyelőre megpróbáltatásokat sejtető jövő felé.

Ebben hasonló a mi helyzetünk is. Közösségek vezetőiként meg kell őriznünk egyházunk múltbeli és még meglévő értékeit egy olyan új világban, olyan helyzetben, amelynek még nem ismerjük a távlatait. Most nemcsak teremteni kell, égisz érő katedrálisokat emelni, üzemterveket készíteni, hanem ésszerűen és felelősségteljesen gazdálkodni, a valós állapotokat figyelembe véve tartalékokban is gondolkodni. A mai vezetők kihívása ez, továbbá a már említett erényeket gyarapítani, azokhoz idomulni, mert csak így tudjuk kivívni mások tiszteletét, azt, hogy megbízzanak minket ezekkel a feladatokkal.

Józsefhez hasonlóan, szentlélektől ihletett vezetőkre van szükség ahhoz, hogy jól megszabott rendben menjenek a dolgok, de ahhoz is, hogy értékeinket, múltunkat, nyelvünket megőrizzük. Mert a nyelv az csak beavatottak tolvajnyelve (Illyés Gyula), mely félreeső falvakban, tájegységekben nyelvjárásként rejtőzködik, vagy csak könyvespolcon porosodó irodalom, ha azt nem kincsként tartjuk számon, és nem őrizzük. Hasonlóképpen a történelem is csak Pató Pál úr rozsdás kardja, csak mohalepte sírkő és begyepesedett várrom, ha nem változtatjuk jelenünké és jövőnké. A jelenünk pedig csak akkor változik biztonságot sugalló jövővé, ha Isten országát keresve és az erkölcsi és lelki értékeket megtartva tervezzük és építjük azt („keressétek először ... és ráadásul...).

Erre szólítottak fel minket azok, akik tisztségeinkre megválasztottak, erre hívott el Isten mindannyiunkat. Tennivaló pedig van bőven. Adjon a gondviselő Istenünk elegendő türelmet, alázatot és értelmes szívet, hogy méltók lehessünk erre a munkára, hogy a már meglevő javainkat gyarapítani tudjuk, és feladainkat felelősséggel, becsülettel végezhessük. Ámen

JAKABHÁZI BÉLA BOTOND

KERESZTELÉSI BESZÉD

Mt 3,16–17

Kedves Testvéreim! Örömteli ez a pillanat, s mind nagy boldogsággal tölti el a szívünket, amikor közösségünkbe új tag érkezik, amikor lélekben magunkhoz vonjuk és megöleljük ezt a kisgyermeket. A mai nap azért is örömmel számunkra, kedves szülők, keresztszülők, boldogság az egész gyülekezet számára, mert közösségünk gazdagabb lett egy jövőbeli tanítvánnyal, egy eljövendő Jézus-követővel.

A felolvasott bibliai részt Jézusnak a Keresztelő János általi megkereszteléséből választottam. S a 2000 évvel ezelőtti történet nagyszerű üzenetét nekünk is meg kell érteni, szívünkbe kell zárnunk, hogy átalakító erővé válhasson, nemcsak számunkra, hanem mindazok számára is, akik a mi környezetünkben Isten ismeretére töreksenek.

Keresztelő János a Jordán folyó vizében keresztelt. Durva teveszőr ruhája, nyers modora, kíméletlen és őszinte, vakmerő kiállása, a megigazulásra való felhívása tette híressé őt Júdea pusztájában, a Jordán partján. Mindenünnen sereglettek az emberek hallgatni ezt a prófétát, megkeresztelkedni a Jordán vizében, hogy erőt merítsenek ahhoz, hogy egy büntelenebb, igazabb életet tudjanak élni. A történet szerint Jézus is, prófétai munkássága megkezdése előtt eljött a Jordán partjára, hogy megkeresztelkedjen. A bibliai írás szerint, miután Jézus megkeresztelkedett, kijött a Jordán vizéből, Isten lelke pedig galamb formájában ereszkedett le rá az égből, és egy hang hallatszott: „Ez az én szeretett Fiam, akiben gyönyörködöm.” Csodálatos ez a történet, Testvéreim, s milyen mély igazságot örömként fejez ki: Isten lelke minden tiszta szívű emberre rászáll, s ha elég érzékenyek vagyunk ahhoz, hogy megérezzük a Mindenség Urának áldó jelenlétét életünkben, ha Jézus őszinte tanítványaivá akarunk válni, ha a szeretetre és Istennel való életre rendezkedünk be, akkor valóban Isten szeretett fiai lehetünk, akikben gyönyörködhet a Teremtő.

Keresztelő János vízzel keresztelt, és mi is vízzel keresztelünk. Tudjuk, hogy ez a víz általi keresztség csak jelkép, ezáltal vesszük fel ezt a kisgyer-